

"acceptatie"

Mira Mier was een unicum. Waar mieren bekend staan om hun sterke sociale structuur, had zij juist een heel individualistisch karakter. Dat bleek al uit haar naam. De andere mieren hadden gewoon een nummer. Zij niet. Zij moest en zou een naam hebben. Zij wilde ook het nest uit. "Iets van de wereld zien voor ik besluit wat ik met mijn leven ga doen". Nu kan dat bij mensen nog wel eens ergens toe leiden, bij mieren is het een rampzalige gedachte. Een mier begint helemaal niets in zijn of haar eentje. 'Samen sterk' is het devies. De andere mieren probeerden haar nog te waarschuwen. "Pas op voor vogels, en andere insecteneters, voor andere mieren..." Ach, eigenlijk waren er te veel gevaren om op te noemen. Ja, Mira zou heus wel uitkijken. Ze wandelde het bospad af, kreeg trek, tja...wat nu? Ze ging op zoek naar een paar bladluizen. Nou, die waren er wel, al deden ze wel een beetje onrustig omdat ze alleen kwam. Mira liep verkwikt weer verder tot ze aan de rand van het bos kwam.

Lieve hemel, verkeer, hoe moest ze oversteken? Het rook ook niet lekker. Mira ging er maar eens bij zitten. Die wereld was wel erg groot voor een mier alleen. Ze zuchtte eens diep en draaide zich om. Ze sjokte eerst, liep toen vlugger en rende het laatste stukje. "Hé Mira, ben je er weer?" klonk het van alle kanten. "Vanaf nu ben ik gewoon nummer 6789 hoor", zei Mira. "Wat is er tenslotte mis met een nummer, zei de beroemde dichter Willem Schudspier."

© mei 2009, Alida, BasicPublishing.nl